

356

El didot

(ALDC, III, 495. El didot)

Així com *dida* (< llat. tardà DIDA [o DIDDA] ‘mamella’ i ‘nodrissa’) és força general (cf. mapa 268), tret d’alguns mots com *ama*, *ama de llet* i *mare de llet*, les designacions del ‘marit de la dida’ presenten dues variants bastant esteses, bé que mancades de documentació antiga: *dido* i *didot*. La primera (també *pare dido* 150, 155) és la masculinització de *dida* i la segona ha rebut el sufix masculinitzador *-ot* (< llat. -OTTU), com *bruixot* (← *bruixa*), *perdigot* (← *perdiu*), *aligot* (← *àliga*). El val. central ha preferit *pare de llet*,

paral·lel a *mare de llet*, pel fet que la dida dona a mamar la criatura; altres unitats perifràstiques són *home* (o *marit de la dida* 16, 48, 105, 168, 185 i *home de l’ama* 162, que expressen el parentiu del didot respecte de la dida; *madron* 186, masculinització de *madrona*, és una adaptació del cast. *matrona* (o *comadrona*) amb canvi semàntic. *Didot*, des del DOrt, 1917, i *dido*, des del DIEC1, 1995, són mots normatius.

